

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

14 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
ALERGUȘ Constantin
TIMOFTI Vladimir
TOMA Nadejda

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Cahul, Dumitru Calendari, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 24 noiembrie 2015, în cauza penală privind-o pe

CIOBU Ecaterina Gheorghe, născută la 19 decembrie 1959, domiciliată în com. Cania, r-nul Cantemir.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 22.08.2014 – 18.03.2015;

Instanța de apel: 15.04.2015 – 24.11.2015;

Instanța de recurs: 08.04.2016 – 14.06.2016.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoreiei Cantemir din 18 martie 2015 Ciobu E. a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 213 lit. b) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, fără privarea de dreptul de a ocupa careva funcții în instituțiile medicale. În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa cu închisoarea stabilită în privința lui Ciobu E. a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 1 an.

Totodată, Ciobu E. a fost achitată în baza art. 332 alin. (1) Cod penal, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, *în fapt*, a constatat că Ciobu E., deținând funcția de medic de familie la OMF Cania a Instituției Medico-Sanitară Publică al Centrului Medicilor de Familie Cantemir, conform ordinului nr.02-p din 02.01.2008, la data de 6 iulie 2010, fiind responsabilă de serviciu în cadrul secției de internare al instituției medicale indicate mai sus, aflându-se în incinta Spitalului raional Cantemir, efectuând examinarea pacientului Maidan Al. a.n. 1947, a manifestat o atitudine neglijentă la îndeplinirea regulilor și metodelor de acordare a asistenței medicale,

nerespectând prevederile art. 17 lit. a), c), i), k) din Legea nr. 264 din 27.10.2005 cu privire la exercitarea profesiei de medic, la etapa prespitalicească, cât și în condiții de staționar a pacientului sus indicat, care în consecință la data de 07 iulie 2010 a decedat în urma insuficienței cardio-vasculare acute cauzate de infarct miocardic acut, pe fon de cardiomiopatie ischemică și hipertensiune arterială gr. 3-4.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatei întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 213 lit. b) Cod penal, *încălcarea din neglijență a regulilor și metodelor de acordare a asistenței medicale, încălcare care a cauzat decesul pacientului*.

3. De către organul de urmărire penală Ciobu E. a fost pusă sub învinuire și pentru faptul că, dînsa deținând funcția de medic de familie la OMF Cania a Instituției Medico-Sanitară Publică al Centrului Medicilor de Familie Cantemir, conform ordinului nr.02-p din 02.01.2008, fiind persoană publică, în atribuțiile de serviciu a căreia intra să presteze servicii publice și să îndeplinească activități de interes public, în conformitate cu fișa de post, prevederile ordinului comun încheiat între Ministerul Sănătății, Departamentul Statistică și Sociologie și Departamentul Tehnologii Informaționale nr. 132/47/50 din 29.04.2004 cu privire la aprobarea certificatului constatator al decesului în perioada perinatală (formular nr.106-2e), a registrelor și a regulamentelor cu privire la modul de completare și eliberare a acestora cu modificări ulterioare, precum și a Legii nr. 264 din 27.10.2005 cu privire la exercitarea profesiei de medic, la 16.08.2013, ignorând prevederile pct. 3.23 și 3.24 din ordinul comun încheiat între Ministerul Sănătății, Departamentul Statistică și Sociologie și Departamentul Tehnologii Informaționale nr. 132/47/50 din 29.04.2004 cu privire la aprobarea certificatului constatator al decesului în perioada perinatală (formular nr.106-2e), a registrelor și a regulamentelor cu privire la modul de completare și eliberare a acestora cu modificări ulterioare, în interes personal, fără ca cadavrul cet. Profir P. să fie supus autopsiei, a eliberat certificatul medical constatator al decesului, înregistrat cu nr. 278, care constituie un document oficial, în care a înscris date vădit false despre faptul că cauza directă a decesului lui Profir P. este „*insuficiența cardio-respiratorie acută*”, cauza antecedentă este „*ciroză hepatică descompusă*”, însă, de fapt, în urma raportului de expertiză medico-legală, pe corpul cet. Profir P. au fost depistate prezența semnelor de moarte violentă.

Tot ea, a fost învinuită de către organul de urmărire penală precum că, deținând funcția de medic de familie la OMF Cania a Instituției Medico-Sanitară Publică al Centrului Medicilor de Familie Cantemir, conform ordinului nr.02-p din 02.01.2008, fiind persoană publică, în atribuțiile de serviciu intrînd să presteze servicii publice și să îndeplinească activități de interes public, în conformitate cu fișa de post, prevederile ordinului comun încheiat între Ministerul Sănătății, Departamentul Statistică și Sociologie și Departamentul Tehnologii Informaționale nr. 132/47/50 din 29.04.2004 cu privire la aprobarea certificatului constatator al decesului în perioada perinatală (formular nr.106-2e), a registrelor și a regulamentelor cu privire la modul de completare și eliberare a acestora cu modificări ulterioare, precum și a Legii nr. 264 din 27.10.2005 cu privire la exercitarea profesiei de medic la 25.11.2013, ignorând prevederile pct.3.23 și 3.24 din

ordinul comun încheiat între Ministerul Sănătății, Departamentul Statistică și Sociologie și Departamentul Tehnologii Informaționale nr. 132/47/50 din 29.04.2004 cu privire la aprobarea certificatului constatator al decesului în perioada perinatală, a registrelor și a regulamentelor cu privire la modul de completare și eliberare a acestora cu modificări ulterioare, în interes personal, fără ca cadavrul cet. Bagrin Gh. să fie supus autopsiei, a eliberat certificatul medical constatator al decesului, înregistrat cu nr. 332, care constituie un document oficial, în care a înscris date vădit false despre faptul că cauza directă a decesului lui Bagrin Gh. este „*insuficiența cardio-respiratorie acută*”, cauza antecedentă este „*idem pulmonar bronșită*”, însă de fapt, în urma raportului de expertiză medico-legală pe corpul cet. Profir P. a fost depistată prezența semnelor de moarte violentă.

De către organul de urmărire penală acțiunile inculpatei pe aceste epizoade au fost încadrate juridic în baza art. 332 alin. (1) Cod penal, adică *înscrierea de către o persoană publică în documente oficiale a unor date vădit false, acțiuni săvârșite din alt interes personal*.

4. Legalitatea și temeinicia sentinței în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Ciobu E. să fie recunoscută culpabilă de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 213 lit. b) Cod penal, cu stabilirea pedepsei de 2 ani închisoare, fără privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții și tot ea să fie recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 332 alin. (1) Cod penal la 1 an închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice și a practica medicina în organele Ministerului sănătății și alte instituții medicale pe un termen de 2 ani. În conformitate cu art. 84 Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, lui Ciobu E. să-i fie stabilită pedeapsa definitivă de 2 ani 6 luni închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis pentru femei și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice și a practica medicina în organele Ministerului Sănătății și alte instituții medicale pe un termen de 2 ani, iar potrivit ar. 90 Cod penal executarea pedepsei să fie suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 1 an.

În motivarea apelului, procurorul a indicat că consideră achitarea inculpatei în baza art. 332 alin. (1) Cod penal drept una ilegală și neîntemeiată, deoarece pe acest capăt de învinuire au fost acumulate și prezentate suficiente probe ce confirmă indubitabil vinovăția ultimei de cele incriminate prin actul de sesizare a instanței.

Un alt argument invocat de procuror s-a referit la aceea că, adoptând sentința de achitare în privința lui E. Ciobu în baza art. 332 alin. (1) Cod penal pe motivul lipsei faptei infracțiunii, instanța de judecată a invocat un unic argument, precum că, în cadrul cercetării judecătorești încadrarea juridică a acțiunilor imputate inculpatei în baza acestei norme nu și-au găsit confirmarea, deoarece probele prezentate de către partea acuzării nu dovedesc faptul că inculpata ar fi săvârșit infracțiunea din alt interes personal. Intenția falsului în actele publice este întotdeauna prezentă într-o strânsă corelație cu prezența interesului material sau personal, pe când martorii Munteanu M. și Bagrin T. nu au indicat la faptul acordării medicului Ciobu E. a unor acțiuni (favoruri) de interes personal.

Apelantul a specificat că nu este de acord cu argumentele instanței de fond, dat fiind că acestea vin în contradicție cu probele acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate de instanță. Astfel, procurorul a menționat că instanța nu a luat în considerație declarațiile martorului Bagrin T., care a specificat că soțul ei avea leziuni corporale vizibile, iar angajații poliției cercetînd cadavrul i-au dat îndreptarea pentru autopsie, dînsa împreună cu medicul Ciobu E. au mers la domiciliul unui băiat, care ulterior s-a stabilit că este rudă apropiată a inculpatei, de la care a cumpărat sicriul și crucea achitînd aproximativ 500 lei pentru sicriu și 240 lei pentru cruce.

În urma celor menționate, s-a remarcat că inculpata Ciobu E., activînd în calitate de persoană publică aflată în exercitarea atribuțiilor de serviciu, cu știință, conștient și-a îndeplinit în mod defectuos îndatoririle ce-i reveneau, adică cu scopul de a se eschiva de la activitatea necesară de deplasare la fața locului pentru a participa la examinarea externă a cadavrelor, precum și fără ca cadavrele ultimilor să fie supuse autopsiei, a înscris în documente oficiale date vădit false despre decesul acestora.

5. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 24 noiembrie 2015 apelul procurorului a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate, fără modificări.

6. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că instanța de fond a stabilit corect starea de fapt ce corespunde probelor din dosar încadrînd just acțiunile inculpatei în baza art. 213 lit. b) Cod penal și corect stabilind că, reieșind din probele acumulate, vinovăția lui Ciobu E. în baza art. 332 Cod penal nu s-a confirmat.

Colegiul judiciar a considerat neîntemeiate argumentele procurorului, care a invocat dezacordul cu achitarea inculpatei, pe epizodele privind acuzarea ultimei de fals în acte publice (eliberarea certificatului medical constatator cu nr. 278 al decesului cet. Profir P. și certificatul medical constatator al decesului înregistrat cu nr. 332 a cet. Bagrin Gh.), procurorul a invocat că aceste acte au fost eliberate cu scopul de a se eschiva de la activitatea necesară de deplasare la fața locului pentru a participa la examinarea externă a cadavrului. Astfel, apelantul considerînd că neexecutarea obligațiilor de serviciu, prevăzute de lege, acte normative, ordine și instrucțiuni, indiferent de motivul neexecutării - graba, lenea, superficialitatea, indiferența, neglijența, nedispunerea de timp, pierderea de timp ș.a., săvîrșite conștient, reprezintă noțiunea de alte interese personale.

Însă, în opinia Colegiului judiciar, aceste acțiuni de neexecutare a obligațiilor de serviciu nu constituie „*alt interes personal*”, deoarece, pentru răspunderea prevăzută de legea penală în baza art. 332 Cod penal, alte interese personale pot fi favoruri nepatrimoniale, dintre care: avansarea în carieră, camuflarea neajunsurilor comise în serviciu, sau a lipsei de profesionalism, sporirea prestațiilor, obținerea unor decorații etc.

În speță nu s-a constatat intenția directă privind înscrierea datelor vădit false, deoarece inculpata în calitate de medic de familie cunoștea starea sănătății a decedaților și a efectuat înscrieri în certificatele de constatare a decesului cu date din fișele medicale ale defuncțiilor privind cauza decesului.

Cu referire la argumentele invocate de procuror precum că în privința lui Ciobu E. urmează a fi aplicată o pedeapsă complementară, instanța de apel a reținut că, argumentele în cauză sunt neîntemeiate, declarative și lipsite de suport legal, precum și de probe ce ar atesta vinovăția lui Ciobu E. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 332 alin. (1) Cod penal.

7. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel procurorul a atacat-o cu recurs ordinar solicitînd casarea acesteia, în partea achitării inculpatei în baza art. 332 Cod penal, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanța de apel, într-un alt complet de judecată.

Recurentul menționează că instanța de apel, a încălcat prevederile art. 414 și 417 Cod de procedură penală, atunci cînd a dispus achitarea inculpatei pe capătul de învinuire incriminat acesteia în baza art. 332 Cod penal, or, la caz, soluția dată contravine circumstanțelor de fapt reținute în cauză și probelor administrate și cercetate de instanță.

Astfel, consultînd textul sentinței și a deciziei, se constată că instanța de fond și cea de apel au cercetat probele prezentate de procuror, în vederea susținerii învinuirii în baza art. 332 alin. (1) Cod penal și eronat au reținut că situația de fapt și de drept expusă în rechizitoriu nu corespunde realității, fără a evalua în concret motivele invocate de procuror și fără a analiza probele.

La fel, în decizia instanței de apel se conțin argumente că nu s-a constatat interesul personal, precum și intenția directă privind înscrierea datelor vădit false în certificatele de deces, pe cînd recurentul consideră nefondată o astfel de tălmăcire, deoarece conform rechizitoriului inculpata Ciobu E. a fost învinuită de falsul în acte publice.

Prin urmare, instanța de apel a considerat că certificatele medicale constatatoare a decesului emise de Ciobu E. au fost eliberate cu ignorarea prevederilor normative privind examinarea cadavrelor, fapte care pot constitui abatere disciplinară sau neglijență în serviciu, eliberate în urma neexecutării obligațiilor de serviciu, prevăzute de lege, acte normative, ordine și instrucții. În așa mod, instanța de apel a pronunțat două concluzii care se exclud una pe alta, și anume pe de o parte a considerat corectă concluzia primei instanțe referitor la achitarea lui Ciobu E. și lipsa faptei infracțiunii prevăzute de art. 332 alin. (1) Cod penal, dar în motivare a indicat că în acțiunile lui Ciobu E. lipsesc elementele constitutive obligatorii ale laturii subiective prevăzute la art.332 alin.(1) Cod penal - intenția directă și „*alt interes personal*”.

Prima instanța în genere a analizat doar prezența/lipsa *interesului material și altor interese personale* în acțiunile lui Ciobu E., constatînd lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii și a adoptat o sentință de achitare pe temeiul - lipsa faptei infracțiunii, poziția susținută și de instanța de apel.

Totodată, recurentul susține că instanța de apel nu a dat o apreciere corespunzătoare declarațiilor inculpatei, din care rezultă că dînsa activa în calitate de medic de familie și președinte al Consiliului medical consultativ al IMSP CMF Cantemir, a văzut dar nu a examinat prin palpate cadavrul cet. Bagrin Gh., iar cadavrul cet. Profir P. nici nu l-a văzut și nu cunoaște despre prezența leziunilor corporale exterioare, mai mult nici nu a dispus autopsia cadavrelor.

La fel, recurentul specifică că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra concluziilor expuse în expertiza medico-legală nr. 17C din 24.03.2014 a cadavrului Bagrin Gh. și nici asupra concluziilor din expertiza medico-legală nr. 109C din 20.12.2013 a cadavrului Profir P., totodată nu s-a pronunțat și asupra declarațiilor martorului Bagrin T. care a relatat că cadavrul soțului ei era îmbrăcat, iar Ciobu E. nu l-a dezbrăcat, nu l-a examinat, nu l-a întors, nu l-a palpat cu degete și nici nu i-a dat o îndreptare la medicul legist și nici asupra declarațiilor martorului Munteanu M., care a specificat că sora ei, Profir P., după deces nu a fost examinată de către nici un medic, adică nici de către Ciobu E.

În speță, motivul infracțiunii - eschivarea de la activitatea necesară de deplasare la fața locului pentru a participa la examinarea externă a cadavrului, fără supunerea cadavrelor la autopsie, prezumă neexecutarea obligațiilor de serviciu, prevăzute de lege, acte normative, ordine și instrucțiuni, indiferent de motivul neexecutării - graba, lenea, superficialitatea, indiferența, neglijența, nedispunerea de timp, pierderea de timp, camuflarea neajunsurilor admise în serviciu, lipsa de profesionalism ș.a., oare acestea nu constituie „*alte interese personale*”. Procurorul consideră că, da, iar concluzia instanței de apel în acest sens este vădit eronată.

În drept, recurentul își întemeiază cererea de recurs pe dispozițiile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 16) Cod de procedură penală.

8. Judecând recursul ordinar, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi admis, cu casarea parțială a sentinței și deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în partea achitării inculpatei în baza art. 332 Cod penal, pentru considerentele de fapt și de drept ce urmează.

În baza art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea parțială a hotărârii atacate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, atunci când eroarea judiciară poate fi corectată de către instanța de recurs la etapa judecării acestuia, fără agravarea situației condamnatei.

Or, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze parțial, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, totodată verificând subsidiar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Astfel, Colegiul penal lărgit menționează că, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat, produce un efect devolutiv complet în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept asupra sentinței. Conform art. 384 alin. (3), 410 alin. (1), 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, iar decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului declarat, precum și motivele adoptării unei atare soluții.

Relevante cauzei sunt și prevederile expuse de legiuitor în art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, care stipulează că sentința de achitare se adoptă dacă fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii. Tot aici, Colegiul penal lărgit menționează și despre reglementările conținute în art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, conform cărora toate probele administrate în cauză trebuie să fie verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, iar ulterior, analizate în coroborarea lor din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității informației ce o conțin.

Persoana fizică responsabilă este supusă răspunderii penale dacă, în acțiunile acesteia sunt constatate toate cele patru elemente obligatorii ale infracțiunii: obiectul infracțiunii, latura obiectivă, subiectul și latura subiectivă. În sensul art. 52 Cod penal, se consideră componentă a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept o infracțiune concretă.

Instanța de recurs constată că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea prezentei cauze de către instanțele ierarhic inferioare, în partea dispunerii achitării lui Ciobu E. în baza art. 332 alin. (1) Cod penal, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, iar eroarea admisă urmează a fi corectată în ordinea procedurii de judecarea a prezentului recurs ordinar.

Așadar, din analiza textuală a recursului declarat de procuror, Colegiul penal lărgit conchide că, în esență, recurentul nu este de acord cu soluția adoptată de instanțele ierarhic inferioare privitor la dispunerea achitării inculpatei în baza art. 332 alin. (1) Cod penal invocând că probatoriul administrat, la caz, demonstrează indubitabil vinovăția acesteia de cele incriminate prin rechizitoriu, pe când instanțele eronat au ajuns la concluzia că lipsesc elementele constitutive obligatorii ale infracțiunii nominalizate, adică lipsește intenția directă și „*alt interes personal*” de a săvârși infracțiunea.

Totodată, urmează a se menționa că recurentul consideră corectă soluția adoptată de instanțele de fond pe marginea condamnării lui Ciobu E. în baza art. 213 lit. b) Cod penal și în această parte hotărârile nu se contestă.

Prin urmare, pornind de la criticele invocate de recurent și verificând actele cauzei în acest sens, Colegiul penal lărgit ajunge la conchiderea că acestea urmează a fi admise parțial, și anume doar în partea achitării lui Ciobu E. în baza art. 332 alin. (1) Cod penal, din lipsa faptei infracțiunii, întrucât corect s-a invocat de titularul recursului că, la caz, instanțele deși în partea descriptivă au pledat pentru lipsa elementelor infracțiunii date, iar în dispozitivul hotărârilor au dispus achitarea inculpatei, deoarece lipsește fapta infracțiunii.

Această eroare de drept se încadrează în pct. 6) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și prevede că motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii adoptate, ceea ce s-a realizat și în cauza deferită judecării.

Deci, Colegiul penal lărgit consideră că, temeiul corect al achitării în privința lui Ciobu E., învinuită de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 332 alin. (1) Cod penal, urma să fie cel adoptat în baza art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, adică pentru că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii, dar nu cel reținut de instanțe și prevăzut de art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, precum că nu s-a

constatat existența faptei infracțiunii.

Raționamentele Colegiului care au stat la baza acestei conchideri, se fundamentează pe constatările instanței de fond, care în partea descriptivă a sentinței, ajungând la concluzia de a dispune achitarea inculpatei în baza art. 332 alin. (1) Cod penal a specificat următoarele: *„În cadrul cercetării judecătorești încadrarea juridică a acțiunilor inculpatei Ciobu E. în baza acestei norme legale nu și-a găsit confirmare, deoarece probele prezentate de către partea acuzării nu confirmă faptul că inculpata ar fi săvârșit infracțiunea imputată din alt interes personal. Când motivul intenției falsului în actele publice este întotdeauna prezent într-o strânsă corelație cu prezența interesului material sau personal.*

Martorii epizoadelor imputate Munteanu M. și Bagrin T. nu au indicat la faptul acordării medicului Ciobu E. a unor acțiuni (favoruri) de interes personal.”

După care, potrivit deciziei instanței de apel, pe aceeași linie de considerente s-a consemnat că: *„În urma celor menționate, precum și în urma examinării declarațiilor martorilor, se evidențiază faptul că, prima instanță a considerat corect faptul că, în privința lui Ciobu E. nu sunt constatate elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 332 alin. (1) Cod penal. Astfel, în privința ultimei corect a fost dispusă achitarea în partea respectivă de învinuire.*

Acțiunile inculpatei Ciobu E. de ignorarea prevederilor actelor normative privind examinarea cadavrelor, înainte de eliberare a certificatelor de deces, poate constitui abatere disciplinară sau neglijență în serviciu.

Colegiul judiciar consideră neîntemeiate argumentele apelului procurorul, care a invocat în calitate de dezacord cu achitarea inculpatei, pe epizoadele privind acuzarea lui Ciobu E. în falsul în acte publice (eliberarea: certificatului medical constatator cu nr. 278 al decesului a cet. Profir P., și certificatului medical constatator al decesului, înregistrat cu nr. 332 a cet. Bagrin Gh.), procurorul a invocat că aceste acte au fost eliberate cu scopul de a se eschiva de la activitatea necesară de deplasare la fața locului pentru a participa la examinarea externă a cadavrului. Apelantul a indicat că inculpata Ciobu E., activând în calitate de persoană publică aflată în exercitarea atribuțiilor de serviciu, cu știință, conștient și-a îndeplinit în mod defectuos îndatoririle ce-i reveneau, adică cu scopul de a se eschiva de la activitatea necesară de deplasare la fața locului pentru a participa la examinarea externă a cadavrelor, precum și fără ca cadavrele ultimilor să fie supuse autopsiei, a înscris în documentele oficiale date vădit false.

Astfel, apelantul consideră că neexecutarea obligațiilor de serviciu, prevăzute de lege, acte normative, ordine și instrucțiuni, indiferent de motivul neexecutării - graba, lene, superficialitate, indiferență, neglijență, nedispunere de timp, pierdere de timp ș.a., săvârșite conștient, potrivit apelantului reprezintă noțiunea de interes personal.

Dar în opinia Colegiului judiciar, aceste acțiuni de neexecutare a obligațiilor de serviciu nu constituie „alt interes personal”, deoarece pentru răspunderea prevăzută de legea penală - art. 332 Cod penal, alte interese personale pot fi favoruri nepatrimoniale, din care pot fi, avansarea în carieră, camuflarea neajunsurilor comise în serviciu sau a lipsei de profesionalism, sporirea prestațiilor, obținerea unor decorații etc.

În speță nu s-a constatat și intenția directă privind înscrierea datelor vădit false, deoarece inculpata în calitate de medic de familie cunoștea starea sănătății a decedaților și a efectuat înscrieri în certificate de constatare a decesului date din fișele medicale privind cauza decesului.”

Față de cele ce preced, instanța de recurs constată că instanțele de fond au ajuns corect la concluzia că învinuirea incriminată lui Ciobu E. în baza art. 332 alin. (1) Cod penal nu și-a găsit confirmarea prin probele prezentate de partea acuzării, nefiind demonstrată latura subiectivă, intenția directă și interesul personal al inculpatei. Însă, cu toate acestea, instanțele greșit au dispus achitarea în privința lui Ciobu E. în baza art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, or aceste două temeuri de achitare diferă esențial și nu pot fi confundate.

În vederea argumentării acestei concluzii, instanța de recurs, subsidiar celor reținute de instanțele de fond, relevă că numai persoana vinovată de săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală poate fi supusă răspunderii penale și pedepsei penale. Elementele și semnele componenței de infracțiune sunt reglementate în art.17-22 Cod penal (intenția, imprudența, subiectul infracțiunii, vârsta, responsabilitatea etc.) și în alte articole ale părții generale și ale celei speciale ale Codului penal. În lipsa a cel puțin unui element sau semn principal al componenței de infracțiune, temeiul juridic al răspunderii penale lipsește.

Componența de infracțiune se formează din patru grupe de semne ce caracterizează cele patru elemente ale infracțiunii, dintre care două obiective: obiectul și latura obiectivă și două subiective: subiectul și latura subiectivă.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 332 alin. (1) Cod penal se caracterizează prin intenție directă, motivul infracțiunii avînd un caracter special, care se exprimă în interesul material sau alte interese personale.

Potrivit interpretărilor doctrinare relevante cauzei, prin *alte interese materiale* se are în vedere interesele nemateriale ale făptuitorului, care rezultă din necesitățile sau intențiile personale ale acestuia. În principal se are în vedere năzuința obținerii de către făptuitor a unor avantaje nepatrimoniale.

Conform învinuirii sub care a fost pusă inculpata în baza art. 332 alin. (1) Cod penal, se afirmă că ultima este persoană publică și a acționat din *alte interese materiale*, însă aceste afirmații ale procurorului sunt vădit nefondate și nu au un careva suport probator.

În primul rând, instanța de recurs ține să remarce că, după cum rezultă din textul ordonanței de punere sub învinuire a inculpatei, acesteia i se impută că a „*înscriș în documentele oficiale unele date vădit false din alte interese personale*”.

Art. 281 alin. (2) Cod de procedură penală reglementează cerințele cărora trebuie să corespundă ordonanța de punere sub învinuire, inter alia aceasta trebuie să cuprindă descrierea mijloacelor, a modului de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterul vinei și motivele acesteia. Astfel, reieșind din cele stipulate de legislator, reiese că la imputarea semnului calificativ de „*alte interese personale*”, organul de urmărire penală trebuie să stabilească care este acel „*alt interes personal*” și să-l descrie în conținutul

ordonanței, ca învinuita să aibă posibilitate de a cunoaște și de a se apăra împotriva învinuirii aduse prin prezentarea, după caz, a probelor apărării.

Din conținutul ordonanței de punere sub învinuire se vede că organul de urmărire penală nu explică în detalii în ce constă acel „*alt interes personal*”, pe care l-ar fi dorit să-l obțină sau la obținut inculpata.

Mai mult, corect a afirmat și instanța de apel, că sunt neîntemeiate argumentele procurorului, care a invocat dezacordul cu achitarea inculpatei, pe epizodele privind acuzarea lui Ciobu E. de falsul în acte publice, pentru că aceste acte au fost eliberate cu scopul de a se eschiva de la activitatea necesară de deplasare la fața locului pentru a participa la examinarea externă a cadavrelor.

Prin alte cuvinte, procurorul a considerat greșit că neexecutarea obligațiilor de serviciu, prevăzute de lege, acte normative, ordine și instrucțiuni, indiferent de motivul neexecutării acestora: graba, lenea, superficialitatea, indiferența, neglijența, nedispunerea de timp, pierderea de timp ș.a., săvârșite conștient, reprezintă noțiunea de interes personal.

De altfel, materialele dosarului nu conțin nici o probă directă întru dovedirea faptului că inculpata urmărind un careva interes personal, intenționat a admis falsul în actele oficiale, mai mult că acest element constitutiv al infracțiunii nu s-a stabilit nici în instanța de judecată.

Prin urmare, probele administrate dovedesc cu certitudine că inculpata nu a comis infracțiunea prevăzută de art. 332 alin. (1) Cod penal.

În consecință, din considerentul că vinovăția inculpatei nu a fost confirmată prin careva probe pertinente și concludente, lipsește latura subiectivă a infracțiunii în acțiunile lui Ciobu E., iar o sentință de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, dubiile în probarea învinuirii urmând a fi interpretate în favoarea inculpatei, instanța de recurs consideră corectă și legală soluția de achitare în privința lui Ciobu E. în baza art. 332 alin. (1) Cod penal, însă motivul fiind cel că ***fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii.***

Totodată, bazându-se pe argumentele punctate mai sus, Colegiul penal lărgit respinge alegațiile procurorului în partea ce țin de susținerea vinovăției inculpatei în baza art. 332 alin. (1) Cod penal, pentru că acestea nu și-au găsit confirmarea nici la judecarea recursului, astfel fiind menținută soluția de achitare pe acest capăt de acuzare, însă, fiind corectat temeiul achitării, și anume cel prevăzut de art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală.

Cu referire la cele invocate de recurent precum că, instanța de apel nu s-a expus argumentat asupra unor probe în decizia adoptată, Colegiul penal lărgit amintește că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod obligatoriu expunerea tuturor elementelor de amănunt, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele indispensabile unei hotărâri judecătorești motivate.

Mai mult, în afară de acestea, Colegiul penal lărgit statuează că, potrivit actelor dosarului și părții descriptive a deciziei adoptate de instanța de apel, aceasta a analizat

corespunzător întregul probatoriu administrat în cauză și a dat răspuns la alegațiile procurorului formulate de acesta în cererea de apel, iar criticele recurentului în această parte sunt neîntemeiate.

9. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) și art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Cahul, Dumitru Calendari, casează parțial sentința Judecătoriei Cantemir din 18 martie 2015 și decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 24 noiembrie 2015, în partea achitării lui Ciobu Ecaterina Gheorghe în baza art. 332 alin. (1) Cod penal, cu rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, după cum urmează.

Ciobu Ecaterina Gheorghe se consideră achitată în baza art. 332 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii.

Celelalte dispoziții ale hotărârilor atacate se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 08 iulie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

ALERGUȘ Constantin

Judecător

TIMOFTI Vladimir

Judecător

TOMA Nadejda